

Az Odessza II. kézilabdásai

Itthon és külföldön is a csúcson

– Talán kezdjük annak a diadalmenetnek a felsorolásával, amely végül a csúcsra vezetett.

– Az FTC-vel kezdtünk – mondta Mandl Alice, majd így folytatta a férj segítségével a mérkőzéseredmények felsorolását. – A fővárosi zöld-fehérek legnehezebb ellenfeleink közé tartoztak, de 8–5-re sikerült győznünk. Senkit ne tévesszen meg az alacsony gólkülönbség, ugyanis 2x15 perces volt a játékidő. Másnap kétszer is pályára léptünk, a dánokat 14–5-re, egy olasz csapatot pedig 20–6-ra vertük meg. A harmadik napon pihentünk. Nem játszottunk a következő nap első mérkőzésén sem, mivel később az ellenfelünk, a 6–0-ás gólkülönbséggel mi kaptuk a 2 pontot. A németekkel 14–6 lett az eredmény, s ezzel a sikerünkkel csoportgyőztesek lettünk.

– Gondolom, a legjobb nyolc együttes további küzdelmében még idegesítőbb volt a légkör, hiszen már egy vereség is a búcsút jelentette volna.

– Pontosan így van – veszi át a szót a férj, Mandl Gábor. – Igencsak megkínlódtunk, de végül 13–11-re mi bizonyultunk jobbnak a Bp. Spartacus ellen. A négy között a Vasast kaptuk, de a piros-kékeket 13–8-ra vertük meg. Érdekeséggé

Hétfőn már beszámoltunk a szegedi Odessza II. Általános Iskola leány-kézilabdacsapatának a 19. Coppa Interamnia Teramo elnevezésű nem hivatalos korosztályos világbajnokságon elért ragyogó sikeréről. A világ legnagyobb sportági utánpótlás-seregszemléjén az idén 380 csapat vett részt, s ebből 63 Magyarországról érkezett. Abban a korosztályban (1976–77-ben születettek), amelyben a szegedi iskolások is részt vettek, a 8 csoportban 52 csapat küzdött. Az aranyérmes Odessza II. leány-együttesének felkészítői, a sportágért elkötelezett Mandl házaspár tegnap elevenítette fel az olaszországi eseményeket.

említem, hogy a diákolimpián legnagyobb ellenfelünk a görögök, a Hypobanktól szenvedtek vereséget, s így nekünk a döntőben az osztrák szupercsapat utánpótlásával kellett farkasszemet nézni. A Rába-partiak végül a Vasassal vívott csatározás után a bronzérmes szerepet szerezték meg. A volt magyar szövetségi kapitány, Gódor Mihály által irányított osztrák csapat szerintem úgy érkezett, hogy

csak az első hely lehet számukra az elfogadható. Hát mi tettünk róla, hogy ez ne így legyen... Már az első játékrészben meggyőző előnyt szereztünk, amit a második félidőben is tartani tudtunk, s végül mindenki által alátámasztottan megérdemelten, 12–7-re nyertünk.

– Azt hiszem, megérdemlik a leányok, hogy felsoroljuk a nevüket.

– Nagyon szívesen teszem ezt, hiszen mégiscsak az ő közükben volt valamennyi mérkőzésünk sorsa, s az idén igencsak nagy sikert arattak: itthon és külföldön is csúcsra kerültek. A csapat tagjai: Nagy Gabriella, Laudisz Krisztina, Szacsvai Éva, Giron Éva, Verók Andrea, Borzi Alexa, Rúza B. Brigitta, Fazekas Anikó, Ábrahám Erika, Szabó Katalin, Pócsik Edit, Szabó Mónika, Tóth Gabriella. Meg kell még említenem, hogy öt szülőkísérőnk állandóan leste a kívánságunkat. Egyébként mi úgy mentünk ki: ha összejön, úgy is jó, ha meg nem: akkor világot láttunk.

– Talán a rendezésről is hallhatnánk.

– Minden jobb volt, mint amire számítottunk. Nem egyértelműen pozitív véleményeket hallottunk – folytatja Alice. – Szinte gyerekek voltak be a rendezők a szervezésbe,



A sikerkövacsok: a Mandl házaspár

a csapatok gardírozásába. Összesen 37 pályán 1036 mérkőzést játszottak július 5–11. között. Azt hiszem, ez elárulja a rendezvény méreteit. Egy hatalmas show volt az egy hét. Mindössze a díjkiosztással voltunk egy kicsit elégedetlenek, de hát minden mégsem lehet jó... Az az igazság, hogy valamennyien hatalmas élményanyaggal tértünk haza, napokig tudnánk mesélni azokról a látványosságokról, amelyek a kézilabdatornához kapcsolódtak.

– Adva van egy kitűnő csapat, amely minden megnyerhető megszerzett, de elvégezték az általános iskolát. Mi lesz velük?

– Szeretnénk, ha a Szegedi Egységes SK átvénné az egész csapatot, úgy tűnik, ez meg is valósul, szinte csak a gyerekeken múlik minden – válaszolta Mandl Gábor testnevelő, majd egy papírlapot nyom a kezembe, amin azoknak a szponzoroknak a neve (Szuper Service Gmk, SZÉSZ Center Kft, Lady VAP Kft, Autómobil Gmk, Szekeres Mihály üzletvezető, Politeam Kft, Kábel-tv, Szegedi Tejjipari Vállalat, Szegedi Konzervgyár, Szegedi Paprikafeldolgozó Vállalat, Szegedi ESK, Kolorker Kft., Délmagyarországi Kézilabda Szövetség, Botos István, az Odessza II. Ált. Isk. igazgatója, a SZOTE autóbúszának két gépkocsivezetője: Cserecsics Miklós, Tóth Endre) szerepel, akiknek a támogatásával részt vehettek a teramói eseményen.

SÜLI JÓZSEF

Szegeden játszik a Crvena Zvezda?

A több mint érdekes hírt először Zádori Gyulától hallottuk. A Szeged SC labdarúgó-szakosztálya volt vezetőjének egy jugoszláv ismerőse „súgta meg”, hogy a BEK-győztes Crvena Zvezda sztáregyüttesét talán már szeptemberben láthatják a szegedi szurkolók a Felső Tisza-parti stadionban. Mint ismeretes, a túltúlul vehemens szurkolók miatt az UEFA egy időre „kivonta a forgalomból” Proszincskiek belgrádi stadionját, és déli szomszédainknál a polgárháborús helyzet sem kedvez a sportrendezvényeknek. Vagyis Európa talán legjobb csapata „hazai” nemzetközi mérkőzéseit is egy határon túli városban kénytelen lejátszani. Állítólag Szeged az egyik lehetséges helyszín...

– Korai lenne még, hogy bárki „beleélje magát” a gondolatba: két hónap múlva „élőben” élvezheti a BEK-győztes játékát – mondta Bodó Antal, a Szeged SC elnöke. – E pillanatban ugyanis még csak annyit tudunk, hogy kedden vagy szerdán Szegedre érkeznek a jugoszlávok, és tárgyalunk velük. A megállapodás sok apróságon múlhat, mást ne mondjak, a belgrádiaknak először is ide kell érniük...

Egy arany- és három ezüstérem

Tegnap a gróf Széchenyi István nevével viselő Maty-éri pályán 23 egyesület sportolójának részvételével megkezdődött az országos evezős bajnokság. A szövetség egyrészt anyagi okok miatt, másrészt pedig azért, mert a hagyományokhoz kíván visszatérni, a legkisebbektől a veteránokig valamennyi férfi és női számot egy helyen rendezte meg. Így aztán a négy nap során vízre szállnak a tanulók, a serdülők, az ifjúságiak, a felnőttek, a veteránok és a túrázók is.

A tegnap délutáni döntőket egy kedves ünnepség vezette be: Lehmann István, a megyei közgyűlés elnöke megnyitotta a gróf Széchenyi István emlékkiállítását. Ami pedig a Szegedi Vízügyi SE első napi szereplését illeti: egy arany- és három ezüstérem jutott a

„házigazdáknak”. A bajnoki címet a Kátai Judit, Galiba Gerba, Horpács Eszter, Táborosi Hajnalka, Gavallér Anikó, Danyi Andrea, Fehér Zsuzsa, Oláh Magdolna, kormányos: Baksa Daniella összeállítású és Sebesvári Mihály edző által felkészített serdülő nyolcas szerezte. Ezüstérmes lett Remes Sándor tanítványa, Telek Melinda a mini egypárban, valamint a Károlyi Tamás, Hemádi Gábor duó az ifjúsági kormányos nélküli kettesben – ezzel sajnos elúszott a vb-kiküldetésük. Végül szintén második lett a Kéri Tibor, Dézsi Péter, kormányos: Baksa Botond, ifjúsági kormányos kettes. A verseny ma folytatódik.

Újonc a hatodik helyen

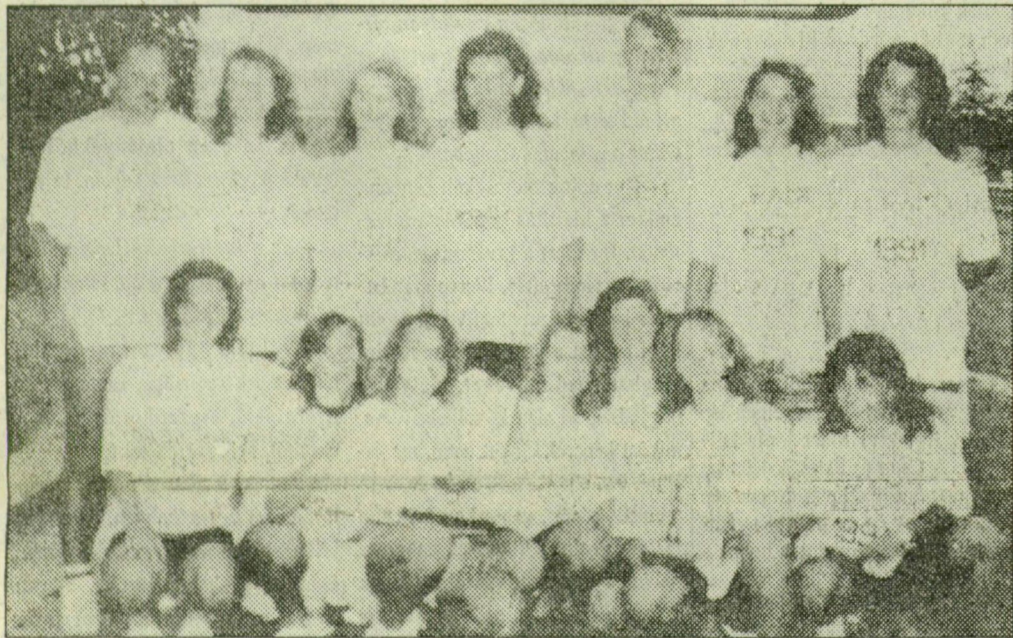
Mondhatni, a Dél-Alföldi Pin-cegazdaság NB II-ben szereplő férfi kézilabda csapata a „nagy” Tisza Volán junior gárdája. Ez a kijelentés, azonban azért nem pontos, mert olyan játékosok is szerepelnek a DAP együttesében, akik már túl vannak a harmadik „ikszén”.

Hollós Árpád szakosztályvezető szerint nem is baj, hogy idősebbek játszanak azon fiatalok között, akik kiöregedtek a Volán-ifiből, de még nem férnek be Tenkéék közé.

– Ezek a srácok nálunk még inkább megerősödhetnek, tovább tanulhatják a kézilabdázás fortélyait, és ha szükséges, azonnal, még a szezon közben is átigazolhatók a Volánba – mesélte Hollós Árpád, aki

szerint sikerült megtalálni azt a közös hangot fiatalok és idősök között, amivel az NB II. újonca, a Pin-cegazdaság nem vállalt szégyent.

A szegedi gárda az őszi gyengébb szereplés után tavasszal minden mérkőzésen jól játszott, így aztán sikerült a hatodik helyen végeznie. A szakosztályvezető értékelése szerint kiemelkedő teljesítményt nyújtott Pártos István kapus, aki nem éppen tegnap töltötte be 40. életévét, de még most is megszállottként vesz részt a mérkőzéseken és az edzéseken. Rajta kívül Vörös Árpád, Szepes Zoltán, Mészáros András és Narancsik László is húzóembere volt a csapatnak.



Az Odessza II. Sz. Általános Iskola világbajnok leány-kézilabdacsapata.

Újabb labdarúgócsapatok kezdték meg a felkészülést

A Dózsánál a lét a tét...

Már megint ijesztő hírek terjednek a Szegedi Dózsa NB III-as labdarúgócsapatáról. Hogy mi igaz? – egyelőre nem tudjuk. Valószínű kedden mindenki okosabb lesz! Egy azonban biztos: július 15-én a lila-fehér gárda megkezdte felkészülését az új bajnokságra. Czibere László edző első névsorolásáról több játékos is hiányzott: Himer kapus más klubot szeretne választani, Tóth Gábor már meg is találta „szíve választottját” a Nagyszénásban. Szekeres, Cserép és Szita abbahagyta. Ugyanakkor csak Kiss G. György került az ifiből a nagyok közé. Czibere edzőnek így mindössze 12 játékos áll a délutáni foglalkozásokon a rendelkezésére.

Mórahalmon kedden a szurkolók nemcsak a megyei I. osztály egyik meghatározó csapatának az összeállítására voltak kíváncsiak, hanem arra is, hogy ki foglalja el a Szeged SC-hez „igazolt” Orosházi László helyét az edzői kispadon. A városi

sportegyesület vezetése Dienes Géza pályázatát fogadta el, aki az egyéves pihenő előtt a megyei II.-ben a magasabb osztályba feljutást jelentő helyen végzett Móravárosi Kinizsit trenírozta.

A pusztamérgesi megyei III. osztályú együttes legfőbb támogatója a helyi Sellő Vendéglő lesz. Az új vezetés, élén Csikós Istvánnal, Miskolczi Mihállyal abban reménykedik, hogy a csapat az eddiginél sokkal eredményesebben szerepel. A Pusztamérgeshez hasonlóan a megyei II. osztályból kiesett Algyói is elkezdte az alapozást, s a hírek szerint ők is a feljutásért szállnak harcra. A ma 19 órakor randevúzós csengelői együttes is szeretne beleszólni a harmadosztály bajnoki címéért folyó versengésbe, sőt vasárnap már előkészületi mérkőzésen mutatkozik be a községi csapat.

A szakosztályvezető munkáját (is) a csapat szereplése minősíti

Egy nagy álmom valóra vált

Szélpál László a „másik oldallal” ismerkedik

Még valamikor május végén történt. A kelet-magyarországi lapok sportújságírói Szegeden, a Forrás Gyógyászalóban randevúztak, és ezen a jeles eseményen az akkor még hozzám képest is pályakezdőnek nevezhető Szélpál Lászlóval is váltottunk néhány szót. Laci elmesélte, hogy lassan kezd belerázódni a publikálásba, bár bizonyos műfajokban még kicsit „szenvedve” ír. A foci, a pálya nem hiányzik? – kérdeztem tőle kissé tapintatlanul. Amikor csak tehetem, kint vagyok az edzéseken – felelte –, de igazán boldog akkor leszek, ha egyszer sportvezetőként is dolgozhatok majd a srácokért, az egyesületért...

A nagy álmom megvalósulásáig „Szupinak” csupán néhány hetet kellett várnia.

– Amikor a Szeged SC elnöke, Bodó Antal és elnökhelyettese, Rácz Mihály megkeresett és érdeklődött, hogy „betölténém-e” Zádori Gyula megüresedett helyét, egy hatalmasat dobbant a szívem. Kértem három perc gondolkodási időt, aztán természetesen igent mondtam.

Erről a 26 esztendő fiatalberről az újságolvasók közel annyit tud(hat)nak, mint az elmúlt évtizedek legnagyobb szegedi sportolójáról. Szélpál László, vagy ahogy a stadionok környékén ismerik, „Szupi” ugyanis egy egészen különös (szomorú és valahol mégis szerencsés) labdarúgó-pályafutást mondhat magáénak, ami viszonylagos rövidege ellenére is sok örömteli pillanattal ajándékozta meg őt és – mindenkor csapatának – szurkolóit. A remek felépítésű védő első „profi” szerződését 1983-ban kötötte Szeged legnépszerűbb klubjával, aztán egy év múlva a Petry, Pintér, Zsinka, Kovács Kálmán nevével fémjelzett ifjúsági válogatott tagjaként EB-aranyat nyert Moszkvában, majd 1987-től az Újpesti Dózsa játékosa lett. Vagyis – túlzás nélkül állítható – villámkarriert csinált. Aztán egy alattomosan támadó betegség egyik napról a másikra leparancsolta őt a pályáról, sőt sokáig még az is kétséges volt, hogy egyáltalán élhet-(állhat-, sétálhat-)je úgy, mint egy egészséges ember. „Szupi” szerencsére a „civiliek” közé hamar beilleszkedhetett: előbb egy biztosítótársaság ügynökéként dolgozott, majd 1991 tavaszától a megyei napilapnál a sportújságírással is megpróbálkozott. Július eleje óta pedig – sokak meglepetésére – a Szeged SC labdarúgó-szakosztályának frissen kinevezett vezetőjeként ismét a zöld gyepek közvetlen közelébe került...

– Hamar „hütlén” lettél az újságíráshoz.

– Pedig kifejezetten szerettem ezt a munkát, és örülök, hogy „bele-kóstolhattam” a tollforgatásba. Én viszont azok közé az emberek közé tartozom, akik nem csupán éltek a labdarúgásból, hanem még az edzéseken is szerettek győtrődni. Ezért határoztam el, hogy ha már

élsportoló nem lehetek, legalább az oldalvonal mellett próbálom hasznosítani magam.

– Az új felállásban mennyiben módosult a szakosztályvezető jog- és feladatai?

– Bár a munkaköri leírásomat még csak a napokban kapom kézhez, annyi bizonyos, hogy a régi gyakorlattal ellentétben nekem is

lesz közvetlen főnököm, méghozzá a sportágat felügyelő Rácz Mihály személyében. Ő engem is utasíthat és bármit számon kérhet tőlem. A legfontosabb feladatomban azt tekintem, hogy – többek között Orosházi Lászlóval, Gerecz Péterrel és Szalai Istvánnal együttműködve – megteremtsem a jó szereplés feltételeit.

– Vezetőként is játékospartit leszel?

– Korábban csak játékoszettel láttam a világot, most egy picit a másik oldalt is meg kell még ismernem, és adott esetben képviselnem. A srácok többségével korrekt a kapcsolatomban, azt is mondhatnám, szinte mindenkivel jóban vagyok. Bízom benne, hogy ebből nekik és nekem is csak előnyünk származik. Annál is inkább, mert az én munkámat is a fiúk szereplése minősíti, vagyis ha sikerül a feljutás, akkor én sem dolgoztam rosszul, ha nem, akkor valamit én is elrontottam...

RÉTHI J. ATTILA